

Hồi 26

Trung Sơn Cốc

Tiếng Tiểu Vy gào thật thê thảm. Và có thể nói so với tiếng gào của người sắp phải tan xương nát thịt vì rơi xuống vực, tiếng gào của Tiểu Vy toàn giống như vậy!

Hai lão ma ngơ ngác nhìn nhau và ngỡ ngàng nhìn xuống vực!

Nhìn thần sắc của hai lão lúc này hoàn toàn không giống với thần sắc của những kẻ đắc thắng!

Họ đang rúng động trước việc Tiểu Vy thảm tử?

Họ hoang mang vì không ngờ Tiểu Vy lâm vào kết cục này?

Và sau cùng, khi từ dưới đáy vực không còn bất kỳ tiếng động nào vang lên, họ thất thế bỏ đi như những kẻ bại trận!

Tại sao lại như thế?

Không ai biết rõ nguyên nhân, trừ họ là những người đương cuộc!

oOo

Vào lúc đó, Tiểu Vy đang nhể nhại mồ hôi vì đã gắng sức quá nhiều trong khi chân nguyên nội lực đang ở mức kiệt quệ!

Chàng vừa gắng sức gào thật to, thật giống với tiếng gào bi thảm của kẻ phải rơi xuống vực mà chết!

Và chàng còn phải gắng sức nhiều hơn nữa để tiếp tục chi trì thân hình đang treo lơ lửng ở giữa vách đá!

Tại sao Tiểu Vy không tiếp tục rơi xuống đến tận đáy?

Tại sao Tiểu Vy có thể giữ lơ lửng ở giữa vách đá?

Tất cả đều do chàng đã dự mưu trước!

Ngay khi bị Hỏa Độc Quái Nhân dồn sức quật cho một kinh, suýt nữa Tiểu Vy phải ngất đi! Và như thế, dù có sẵn dự mưu như thế nào đi nữa thì vào lúc này Tiểu Vy chỉ còn là đồng thịt xương nhầy nhụa ở dưới đáy vực do phải chạm thật mạnh xuống đáy!

May thay, cái chộp tiếp đó của lão quỷ Bạch Phát rốt cuộc đã giúp Tiểu Vy thức tỉnh và nhận ra điều nguy hiểm nhất vẫn đang chờ chàng ở phía trước!

Do đó, khi bắt đầu rơi xuống vực, chàng khéo léo đưa đầu thanh đoản kiếm vào vách đá ngay miệng vực! Sự va chạm lập tức lôi chàng dù vẫn rơi, nhưng là rơi sát vào vách đá!

Tám năm trước chàng đã leo xuống Trung Sơn Cốc này một lần! Và chàng hãy còn nhớ ở sát vách đá không hề có bất kỳ một mô đá lớn nào nhô ra khiến chàng có thể va vào!

Vì thế, chàng cố tình cho thân hình rơi càng sát vách đá càng tốt!

Đang rơi, chàng giả vờ gào thật to, thật bi thương, sao cho giống với tiếng gào của người đang lâm nạn!

Bằng tiếng gào đó, ngoài mục đích đánh lừa hai lão ma hãy còn ở bên trên, Tiểu Vy còn muốn dùng để che lấp những âm thanh do chàng cố tình chạm đầu mũi kiếm vào vách đá!

Nếu để bọn lão ma nghe được những âm thanh này, hẳn hai lão phải nghi ngờ và sẽ tìm cách thám thính đáy vực!

Chàng không muốn điều đó xảy ra, chàng phải gắng sức gào cho dù không còn sức để gào!

Nhờ đầu kiếm va chạm nhiều lần vào vách đá, sức rơi của Tiểu Vy ít nhiều cũng phải giảm lại!

Sau cùng, khi đến lúc quyết định, Tiểu Vy tận lực cắm thanh kiếm vào vách đá và lập tức bám vào đốc kiếm!

Chàng bị sức rơi kéo trở xuống, suýt nữa phải buông tay! Nhưng may thay điều đó không xảy ra.

Và giờ đây, Tiểu Vy ngoài việc chi trì thân hình để tiếp tục đeo bám vào thanh kiếm, chàng còn phải lắng nghe mọi động tĩnh ở bên trên!

Chàng nghĩ:

“Hai lão sẽ hô hoán, sẽ tìm cách thám thính đáy vực nếu nghi ngờ tiếng gào của ta là giả tạo! Ngược lại, nếu hai lão tin ta đã chết, vì bất tuân mệnh lệnh của ai đó, hai lão nghĩ đã đẩy ta đến cảnh thảm tử, hai lão sẽ lo sợ và lảng lạng rời đi!”

Sau một lúc chờ đợi và không có chuyển biến nào đáng ngờ, Tiểu Vy khẽ thở phào!

Chàng không còn lo lắng về hai lão ác ma nữa! Trái lại, chàng giờ phải đối mặt với chính chàng, với hiểm cảnh đang chờ đợi chàng nếu chàng để xảy ra sơ suất!

Lần tay vào vách đá, chàng tìm chỗ bám.

Khi đã bám được vào những mấu đá nhỏ, rất nhỏ chỉ có thể cảm nhận bằng tay, Tiểu Vy cố thu người lên cao dần!

Đặt thêm một tay nữa vào vách đá, Tiểu Vy thu một chân, đặt lên thân kiếm!

Thực hiện được đến đây, Tiểu Vy khe khẽ thở ra, hy vọng điều sau cùng chàng sắp thực hiện vẫn xảy ra suôn sẻ như những gì vừa làm!

Nghỉ một lúc, Tiểu Vy từ từ đứng lên với hai tay bám vào vách đá, còn một chân thì đạp vào thân kiếm!

Khi đã có thể đứng thẳng người, Tiểu Vy khoan khoái thở phào, đặt cả hai chân vào vách đá!

Sau cùng, chàng từ từ xoay người để lưng có thể tựa hẳn vào vách đá và không cần phải bám tay!

Chàng đã thực hiện được điều này!

Hai mắt nhắm lại, Tiểu Vy bắt đầu tận hưởng cảm giác thư thới khi có thể đứng tựa lưng hoàn toàn vào vách đá với thân kiếm làm nơi đặt chân!

Tiểu Vy không hề vọng tưởng!

Chàng thừa biết vị thế của chàng hiện giờ tuy đã hết nguy hiểm, nhưng nếu xét cho kỹ thì bản thân chàng gần như đang cận kề với cái chết không xa là bao!

Vì chỉ cần một sát na sơ suất, một chút sẩy chân Tiểu Vy sẽ rời khỏi vị thế tạm gọi là an toàn và phải rơi xuống đáy vực tiếp tục!

Biết rõ như vậy nên Tiểu Vy ngay sau khi cảm nhận chân nguyên được hồi phục một phần nhờ một lúc nghỉ ngơi đủ lâu, vội đưa mắt nhìn xuống.

Chàng nhìn xuống dọc theo vách đá, hy vọng có thể phát hiện nhiều vị trí có thể bám tay đặt chân để từ đó giúp chàng leo xuống tận đáy vực một cách an toàn!

Tại sao Tiểu Vy không tính kế leo lên, trái lại chỉ nghĩ đến việc leo xuống?

Đó là điều chỉ có chàng biết, vì chủ ý của chàng cố tình chạy đến nơi đây vốn là vậy!

Ánh dương quang lúc này đang mờ dần, chúng tỏ hoàng hôn đang buông xuống! Điều này lẽ đương nhiên gây khó khăn cho chàng không ít trong việc quan sát dọc theo vách đá!

Chàng không còn nhiều nội lực để có thể giúp chàng quan sát một quãng xa! Chàng chỉ có thể nhìn trong một đoạn khá ngắn khoảng hai trượng hoặc ít hơn!

Tuy thế, nhờ tầm thị tuyến bị hạn chế nên cái nhìn quan sát của chàng có phần kỹ hơn, tinh tế hơn!

Và chàng chợt phát hiện có một vật chột nhô ra từ vách đá phía dưới chân chàng độ hai trượng ngoài!

Vật nhô ra đó không dài, chỉ độ hai ngón tay là cùng, nhưng nếu vật đó đủ vững chắc vẫn là một vị thế quá tốt với ý định leo xuống của Tiểu Vy!

Không chậm trễ và hết sức cẩn trọng, Tiểu Vy hạ người xuống thấp dần, tay vẫn bám vào sát vách đá để khỏi rơi xuống!

Được một lúc, Tiểu Vy một lần nữa lại treo người lơ lửng cạnh vách đá với hai tay bấu chặt vào thanh đoản kiếm của chính chàng!

Đung đưa hai chân, luân phiên chạm vào vách đá, Tiểu Vy cố tìm vị thế có thể tạm đặt chân trong một thời gian cực ngắn!

Khi tìm được rồi, Tiểu Vy buông rời một tay khỏi đốc kiếm để bám tay đó vào vách đá trở lại!

Với hai chân và một tay vừa có điểm bám vào, Tiểu Vy bất ngờ dụng lực, dùng cánh tay đang cầm đốc kia, kéo bật thanh đoản kiếm ra khỏi vách đá!

Tiểu Vy quá mạo hiểm và liều lĩnh khi có cử động này!

Tuy nhiên, trong cảnh ngộ của chàng hiện giờ, chàng còn cách nào khác nếu không mạo hiểm, không liều lĩnh với số mạng?

Do dụng lực như vậy, hai chân và một tay của chàng đang bám một cách hờ hững vào vách đá, dĩ nhiên phải rời khỏi vị trí! Đồng thời, thanh đoản kiếm cũng được chàng nhổ bật khỏi vách đá! Không còn một điểm tựa nào nữa, Tiểu Vy không tránh khỏi việc rơi xuống!

“Ào...”

Tuy nhiên chàng mạo hiểm với những toan tính thật chuẩn xác!

Vừa rời khỏi vách đá, ngay lập tức Tiểu Vy nhìn chú mục vào vật nhô ra ở phía dưới mà chàng vừa phát hiện!

Và thân hình rơi xuống vật đó, hữu thủ đang cầm kiếm của chàng liền đâm mạnh vào vách đá, đồng thời chàng còn vươn tả thủ chộp vào vật nhô ra nọ.

“Soạt!”

“Bộp!”

Với thanh đoản kiếm vừa cắm vào vách đá và với tả thủ kịp chộp vào vật kia. Toàn thân chàng liền được giữ lại, không rơi xuống nữa! Lần này sự trì kéo giữa lực rơi xuống và sức bám lại một lần nữa làm cho toàn thân Tiểu Vy phải đau đớn khôn tả!

Tuy đau đớn nhưng Tiểu Vy vẫn hài lòng! Vì việc mạo hiểm của chàng rốt cuộc cũng thu được kết quả ngoài mong muốn!

Vật nhô ra mà chàng vừa chộp vào không thể ngờ đó lại là một thanh đoản kiếm! Và phần chàng vừa nắm giữ chính là đốc kiếm đang gỉ sét vì thời gian! Dầu vậy, nó vẫn còn tốt và vững chắc, có thể giúp ích cho Tiểu Vy thật nhiều!

Treo người trên hai thanh kiếm cùng cắm vào vách đá như vậy đủ lâu, Tiểu Vy định bụng sẽ lần lượt dùng hai thanh kiếm thay cho công phu Bích Hồ Du Tường để leo xuống!

Muốn vậy, chàng vẫn cần những vị thế để đặt chân!

Chàng nhìn xuống, tìm những chỗ đặt chân bằng mắt và bằng cả hai chân đang đung đưa qua lại!

Đột nhiên chàng cảm thấy hẫng người! Một trong hai chân chàng như vừa lọt vào được nơi lõm vào khá sâu của vách đá!

“Có động khẩu? Phải chăng đây là trời giúp ta? Từ động khẩu này ta có thể tìm sinh lộ? Ha... Ha...! Ta thoát rồi! Ta có thể thoát rồi!”

Phấn khích Tiểu Vy không chần chừ tìm cách tự tụt người xuống nơi vừa phát hiện!

Chàng lần lượt vận lực vào hai cánh tay, tay này bám vào thanh kiếm để tay kia dễ dàng nhổ bật thanh kiếm thứ hai ra!

Không bao lâu, chỉ sau hai lượt nhổ kiếm ra và cắm kiếm vào, Tiểu Vy không những đã rời vị trí của hai thanh kiếm xuống dưới mà còn ung dung đặt được hai chân vào phần lõm nọ, nơi chàng tin chắc đó chính là một động khẩu có thể giúp chàng đào sinh!

Sự thật không như chàng nghĩ!

Nơi chàng vừa đặt chân vào chỉ là phần khuyết lõm của vách đá, nó không phải động khẩu mở đầu cho một xuyên sơn đạo như chàng quá hy vọng!

Chàng chép miệng:

“Không phải động khẩu cũng không sao! Bây giờ trời đã tối và sức lực của ta đã cạn kiệt, có một nơi như thế này để tạm tọa vị vẫn hơn là giữ lơ lửng khiến tính mạng cứ như ngàn cân treo sợi tóc! Hà...”

Tạm bằng lòng với điều hiển có, Tiểu Vy thật sự khoan khoái khi được ngồi một cách vững như bàn thạch ở nơi vừa tìm được!

Để chuẩn bị đầy đủ cho những gian nan sắp đến, Tiểu Vy không bỏ lỡ cơ hội tốt này! Chàng nhắm mắt dưỡng thần và thầm cầu mong chân nguyên nội lực càng mau hồi phục bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu!

Vừa vận khí kiểm tra kinh mạch, Tiểu Vy kinh hoảng!

Trước kia, lúc nguồn chân lực nguyên dương tiềm tàng của chàng chưa có dịp bộc phát, chàng vẫn thường tọa công theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh của sư môn, đó là điều quá bình thường đã giúp chàng có được âm hàn nội lực như sở học môn phái!

Và khi nguồn lực âm hàn có lần suy kiệt, việc chân lực dương cương của Mộ Dung Tuyết Lan vô tình xâm nhập vào nội thể kích động chân khí nguyên dương của chàng khởi phát, điều đó chỉ dẫn đến tình trạng công phu của chàng phải thay đổi từ âm hàn sang dương nhiệt mà thôi, vẫn không tạo hậu quả khốc liệt nào cho chàng!

Còn lần này, do chân khí nguyên dương đang lúc cạn kiệt, chàng vừa vận hành chân khí theo U Minh Thập Cảnh Công tâm pháp, tâm pháp này lập tức giúp chàng quy tụ mọi chân khí nguyên dương còn sót lại đang tản mát khắp nơi thể và Đan Điền! Nhưng nguy hiểm thay, cũng bằng tâm pháp này, chân lực âm hàn cũng từ đó phát sinh, như những lần đầu chàng luyện tâm pháp ngay sau khi bá sư! Điều đó khiến Đan Điền cùng một lúc xuất hiện hai loại chân khí trái ngược nhau!

Chân khí âm hàn nhờ tâm pháp U Minh đang ung dung xuất hiện tại Đan Điền! Chân khí nguyên dương đang tản mát thì lại quy hồi Đan Điền do việc chàng tọa công.

Và điều tất yếu phải xảy ra là chân khí âm hàn bắt đầu chống cự và xua đuổi số chân khí nguyên dương đang lăm le xâm nhập Đan Điền!

Lặng người ngồi im như hóa đá, Tiểu Vy không dám tọa công nữa! Vì chàng không thể biết khi hai chân khí này đối đầu nhau hậu quả sau đó sẽ như thế nào và gây thương hại gì cho bản thân chàng?

Có hai trường hợp sẽ xảy đến:

- Thứ nhất, chân khí âm hàn thắng thế, chân khí nguyên dương bị tiêu diệt: chàng sẽ lại có lại công phu âm hàn của sư môn và chàng sẽ lại là chàng lúc trước, là U Minh Lãnh Sát!

- Thứ hai, chân khí nguyên dương quy hồi càng lúc càng nhiều sẽ trấn áp hoàn toàn và không cho chân khí âm hàn có dịp phát sinh: chàng tuy vẫn có công phu U Minh nhưng không phải công phu U Minh, nhưng sau này chàng sẽ mãi mãi không dám tự nhận mình là đệ tử của U Minh Thần Cơ nữa!

Chàng phải chọn một trong hai điều đó, hoặc loại bỏ chân khí nguyên dương hoặc từ bỏ chân khí âm hàn!

Nhưng tất cả không phải do chàng có quyền lựa chọn! Điều đó còn tùy thuộc vào hai loại chân khí kia, chân khí nào mạnh hơn sẽ thắng, sẽ đưa chàng đến một trong hai hậu quả kia!

Chép miệng, Tiểu Vy tự nhủ:

“Thôi thì cam đành vậy, ta đành phó mặc cho số phận vậy! Điều ta cần yếu là phải sống, phải thoát khỏi hiểm cảnh này! Có là U Minh Lãnh Sát cũng tốt, không là U Minh Lãnh Sát cũng không hề gì! Vì đang có quá nhiều người vừa biết ta đã biến đổi công phu! Hừ...!”

Chàng lại tiếp tục tọa công!

Tuy nhiên, chợt nhớ đến một điều hệ trọng, chàng thất kinh và phải dừng ngay việc tọa công!

“Nhỡ không có chân khí nào thắng thế thì sao? Chân khí âm hàn phát sinh bao nhiêu sẽ bị chân khí nguyên dương quy hồi hủy diệt bấy nhiêu! Để hủy diệt, chân khí nguyên dương lẽ đương nhiên càng phải bị trừ khử! Cái này loại cái kia và ngược lại, kết quả ta sẽ bị phế võ công hoàn toàn! Và thế là ta mãi mãi bị giam cầm ở đây, vô phương đào thoát! Cuối cùng, c... h... ế... t...!”

Hoảng hồn kinh vía, chàng như hóa đá thật.

oOo

Ánh dương quang vừa dần xuất hiện. Một ngày mới vẫn đến một cách thần nhiên theo định luật của hóa công, bất chấp màn đêm có chịu lui đi hay không!

Nhận thức điều này, một lần nữa Tiểu Vy định giao phó sinh mạng cho mọi sự sắp xếp của tạo hóa!

Hoặc sống hoặc chết, hoặc sẽ lại là U Minh Lãnh Sát hoặc mãi mãi không còn là U Minh Lãnh Sát, một khi Tiểu Vy không còn cách nào khác để chọn lựa, càng suy nghĩ càng thêm phiền não!

Chàng tọa công!

Nhưng một lần nữa chàng phải đình lại!

Trong tầm nhìn của chàng, nhờ ánh dương quang vừa xuất hiện, một mảnh lụa được ai đó nhét vội vào khe đá ngay trước mặt chàng!

Động tâm, chàng nghĩ:

“Thanh kiếm ta vừa tìm được chắc hẳn phải do ai đó trước đây đã lâu dụng lực cắm vào! Nhân vật đó cũng đang lâm vào cảnh ngộ giống ta như ta hiện nay! Và mảnh lụa này chắc phải chăng do nhân vật đó trước khi chết lưu lại?”

Đồng cảnh ngộ dễ phát sinh hảo cảm, Tiểu Vy đưa tay gỡ mảnh lụa, tạm ngưng việc tối cần là tọa công!

Đó là một bức huyết thư, dĩ nhiên của nhân vật đã lâm vào cảnh ngộ hung hiểm như Tiểu Vy hiện giờ!

Chàng đọc vì lòng cảm vừa phát sinh! Nhưng chàng đọc càng bàng hoàng! Bởi lời lẽ ở bức huyết thư đang đề cập đến câu chuyện đã được Triết Toàn Thu kể lại cho chàng nghe!

Nhìn vội phần hạ khoản, nơi tự danh có ghi ba chữ: *Nam Cung Điền*, Tiểu Vy bật thét lên:

Phụ thân?

Chàng hiểu tất cả!

Đúng như Triết Toàn Thu đã thuật lại và cũng đúng với những gì tám năm trước Tiểu Vy đã mục kích, chính Bạch Phát Tôn Giả đã hất phụ thân chàng xuống chính vực thẳm này!

Và cũng như Tiểu Vy bây giờ, phụ thân chàng nhờ cắm được một thanh kiếm vào vách đá nên may toàn mạng!

Phụ thân chàng cũng tình cờ phát hiện chỗ khuyết lõm này của vách đá dùng làm chỗ trú chân!

Trước khi được Phỉ Nhậm giải cứu - do Phỉ Nhậm muốn thu nhật Kim Long Ngọc Bội, không phải vì hảo tâm - phụ thân chàng không nghĩ đến ngày còn sống! Mảnh lụa này được phụ thân chàng lưu lại, hy vọng có người tình cờ tìm thấy! Và người đó ngoài việc có được Kim Long Ngọc Bội còn có trách nhiệm báo thù rửa hận cho phụ thân chàng là người di thư!

Không ngờ! Người đọc được bức huyết thư này lại chính là chàng, là cốt nhục của phụ thân chàng, Bang chủ Kim Long Bang!

Thảm biến năm xưa vô tình được lập lại, vẫn là lão Bạch Phát trước kia xô phụ thân chàng xuống vực thì bây giờ đến lượt chàng là nạn nhân của lão!

Và có lẽ vì hay tin phụ thân chàng vẫn sống, nên sau đó lão hồ nghi nơi này là nơi có lưu di vật của Kim Long Kỳ Nhân! Lão quyết chọn động khẩu ở bên trên làm nơi cơ ngụ! Vì thế, lão mới biết ở đáy vực có Cửu Diệp Thảo.

Nhìn lại bức huyết thư của phụ thân chàng, Tiểu Vy suy nghĩ một lúc rất lâu mới đi đến một quyết định! Và quyết định này của chàng là rất mạo hiểm!

Chàng định luyện nội công tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân do phụ thân chàng lưu lại trên bức huyết thư!

Có quyết định này là vì chàng nghĩ:

“Tọa công theo tâm pháp U Minh sẽ dẫn đến những hậu quả khó lường trước và chưa biết sau đó có toàn mạng hay không! Chi bằng ta cứ luyện theo tâm pháp mới này, không đả động gì đến chân khí âm hàn hoặc nguyên dương kia! Và đây cũng là cách ta giao phó mọi định đoạt cho cao xanh! Tâm pháp mới này dù chỉ hỗ trợ cho một trong hai loại chân khí kia nhưng ít ra ta sẽ không bị đưa đến tình trạng phế bỏ võ học! Cứ thoát được nơi này, sau sẽ tìm biện pháp bổ cứu!”

Chàng không còn cách lựa chọn nào khác! Nếu vẫn tọa công theo tâm pháp U Minh, việc bị phế võ công như đã nghĩ rất có thể xảy ra! Còn luyện theo tâm pháp mới này, điều chắc chắn Tiểu Vy có thể biết trước đó là chàng sẽ lại có chân lực để thoát hiểm, bất chấp chân lực đó là chân nguyên âm hàn hay nội lực nguyên dương, cái nào cũng được! Thoát là được!

Nhắm cho thuộc và nghĩ cho đến thấu triệt mọi kinh văn có ở tâm pháp này, sau đó Tiểu Vy bắt đầu tọa công!

Một diễn biến không thể ngờ đã đến với Tiểu Vy sau khi tọa công xong! Tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân đồng thời lưu cả hai loại chân khí trước đó chàng vốn có! Lúc thì chân khí âm hàn xuất hiện mạnh, đả thông từng kinh mạch, khi thì chân lực nguyên dương vượt trội hơn, xuyên suốt các kinh kỳ bát đại huyết.

Xả công, Tiểu Vy cười ảo não! Như vậy chàng cùng một lúc phải chịu đựng hai loại chân khí xung khắc trong nội thể! Chàng cười như vậy là chỉ mong sao hai loại chân khí này cứ mãi mãi cùng tồn tại, đừng bao giờ vì xung khắc phải tự tiêu diệt lẫn nhau, bằng không, bản thân chàng sẽ biến thành chiến trường cho hai loại chân khí này tự sinh tự diệt dẫn đến thảm cảnh!

Chân nguyên kể như được phục hồi, Tiểu Vy dùng hai thanh kiếm lần lượt cắm vào vách đá và lao xuống đáy vực.

Dò xét khắp đáy vực, điều chàng đã nghi ngờ rất cục cũng được sáng tỏ!

Trung Sơn Cốc này là nơi chàng đã từng được chú thổ A Hoa đưa vào!

A Hoa dù sao cũng là một con vật thông linh! Nếu A Tuyết nhờ sư phụ chàng thuần dưỡng và giáo huấn, nên A Tuyết hóa thành một con thú thông linh thì tại sao A Hoa không có người giáo dưỡng? Và nếu vậy, chủ nhân của A Hoa phải là cao nhân, như sư phụ chàng cũng là cao nhân!

Ở ngách đá ngoằn ngoèo trước kia A Hoa đã đưa đường dẫn lối cho chàng vào. Tiểu Vy phát hiện một bộ cốt khô không lớn hơn di cốt của một đứa bé là bao! Cạnh bộ cốt khô đó là một hộp gỗ đã bị bụi thời gian phủ đầy!

Chàng cố lách người chui vào! Chàng chỉ chui được nửa người! Nhưng chỉ cần bao nhiêu đó cũng đủ cho chàng chạm tay vào hộp gỗ!

Chàng lùi lại, mang theo hộp gỗ!

Mở hộp gỗ ra, chàng thừ người nhìn quyển kinh thư chỉ có ba chữ: Xúc Cốt Công!

Mãi sau khi đọc qua quyển kinh thư một lượt, Tiểu Vy mới biết Xúc Cốt Công là loại công phu gì và có công dụng ra sao!

Bộ cốt khô nhỏ bé kia chính là bằng chứng cho thấy công năng diệu dụng của Xúc Cốt Công.

Nhân vật đó nhờ có công phu này đã dễ dàng ra vào Trung Sơn Cốc qua lối huyết khẩu bé nhỏ như trước kia khi còn bé, Tiểu Vy đã được A Hoa đưa vào! Người đó đã tìm thấy

Cửu Diệp Thảo và đang chờ Cửu Diệp Thảo Quả đến kỳ chín đỏ! Nhưng có lẽ do số phận an bài, người đó không đủ phúc phận để hưởng dụng, đã quy tiên trong lúc đợi chờ!

Chính Tiểu Vy nhờ duyên may đã kết thân với A Hoa và có được Cửu Diệp Thảo Quả!

Chàng luyện Xúc Cốt Công!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>